

IZVJEŠĆE S PUTOVANJA 2/2011 (01. bis 15.10.2011)

Berlin – Graz – Zagreb – Benkovac – Biograd – Split - Dubrovnik – Vrana – Rijeka – Lič - Lovran – Kössen - München - Berlin
4200 km, od toga u Hrvatskoj 2000 km

01. -02.10.

Vožnja prema Zagrebu s noćenjem u Kirchrothu i posjet obitelji Sprenger u Grazu. Na hrvatskoj granici ovaj puta nije bilo nikakvih problema. U Novom Zagrebu su udruge za zaštitu životinja iz Zagreba i okolice u jednom parku postavile nekoliko štandova i prodavale vlastite proizvode. Bili su dobro posjećeni. Pozdravio sam Seku i Helenu iz "Noine Arke". Otišao na pivo s Alexandrom (predsjednica "Šapice").

Gostionica „Zur Post“

03.10.

Dan njemačkog jedinstva - pokrajina Brandenburg je bila jedan od domaćina u Zagrebu. Kao i uvijek, posjet OSCE-u. Navečer na prijemu Njemačkog veleposlanstva povodom Dana njemačkog jedinstva od predsjednika brandenburške Vlade Matthiasa Platzecka primio odlikovanje "Dobrovoljac mjeseca".

Auszeichnung von Herrn Fritzemeier

04.10.

Vožnja prema Benkovcu. Planirani posjet Sisku je morao otpasti zbog problema u komunikaciji. U Jastrebarskom sam kod Lidla Volvo do krova napunio psećom hranom koju bih rado istovario u Dubrovniku. U Vrani me Jonni Reisberg kao i uvijek brižno dočeka. Zajedno smo posjetili već kritizirano sklonište u Biogradu i "bivše" sklonište za životinje u Benkovcu.

Biograd: 15 pasa različitih pasmina, od toga 3 štenaca beagle-a, stara oko 2 -3 mjeseca. Psi su imali vodu i izgledali su dobro uhranjeni. Neki u kavezu, drugi na lancu; nisu bili agresivni ni plašljivi. Jedan je bio prilično apatičan. Nedostaje im pažnja i kretanje. Kućice su "neobične", iz svih mogućih materijala - starih ormara, nema ništa za ležanje itd.

Biograd

Benkovac

Biograd

Benkovac: 27 pasa, od toga 6 štenaca. Ruševina u kojoj je Dinko Odžaković smjestio svoje pse kada azil za životinje još nije bio zatvoren je prazna i očito su ti psi sada u od strane grada zatvorenom azilu. Nismo vidjeli vodu i isto tako ne znamo koliko često psi dobiju nešto za jesti. Štenci su bili na pržećem suncu, iako je jedna velika plahta davala nešto sjene. Površina je sveukupno zapuštena. Znak s natpisom „Udruga za zaštitu životinja“ Franjo Asiski 098-798 209 – pokazuje da postoji osoba za kontakt. Sada treba istražiti je li se Dinko samo prikriva ili stvarno postoji udruga.

Benkovac

Navečer sjedio zajedno s prijateljima i tom prilikom uručio Jonniju Reisbergu našu svjedodžbu za primjerno zalaganje za zaštitu životinja. Bio je prilično dirnut time.

Volker Fritzemeier überreicht Jonni Reisberg die Urkunde

Bella je Jonniju darovala 8 štenaca

05.10.

Vožnja prema Splitu. No prije toga sam se još želio sa jednom simultanom prevoditeljicom obratiti zamjeniku gradonačelnika Benkovca Erstiću. Nažalost se od ovog susreta izvukao bijegom kroz stražnja vrata vijećnice.

U Splitu sam se smjestio u jednom malom panzionu - nakon dugog vremena da nisam smješten kod zaštitnika životinja. Uspostavio kontakt za slijedeći dan.

06.10.

Moj sugovornik tog jutra je bio Lovre Rumora, član Zelenih Dalmacija, koji predstavlja ogranak zaštite životinja - u cijelom rasponu. Problema naravno ima i s mačkama. Rumora planira sličan model kao u

Rimu provesti i za Split. Mačke budu redovno otrovane od nepoznatih osoba.

Volker Fritzemeier im Gespräch mit Lovre Rumora

Ima daleko preko 100 mačaka koje se redovito hrane. Redovne akcije kastracija ne postoje. Moj prijedlog je da se preko jednog vikenda 70 do 100 mačaka uz pomoć njemačkih veterinaru kastrira - nije prihvaćeno jer takva akcija navodno nije legalna. I tu počinje problem s članovima stranaka, oni nisu neovisni.

Split

Ujeviceva poljana

Pristao sam nabaviti hranu za mačke u Lidl-u i planiran je trening za veterinare kako bih ipak mogao provesti ponudu u djelo. Za to ću mu poslati plan organizacije "kastracija uličnih mačaka". Složili smo se kako u Hrvatskoj nema mogućnosti školovati njegovatelje životinja ni voditelje skloništa za životinje. Osim toga će dobiti naš koncept "gradnja

skloništa". Isto tako smo se složili kako sve - bilo dobro, bilo loše - počinje u Zagrebu (Ministarstvo poljoprivrede). Zajedno ćemo razmisliti kako bismo mogli pokrenuti projekt financiran preko EU.

U 13:15 sam krenuo prema Dubrovniku. Na graničnim prijelazima BiH - Hrvatska nisam imao nikakvih problema sa hranom i ostalim stvarima. Preko poznatih veterinara sam još mogao ponijeti lijekove, sredstva protiv nametnika i sl. Na ulazu u Dubrovnik (Most Franje Tuđmana)

Tudjman Brücke

su me volonteri vodili do skloništa - na putu do tamo su momci još "opustošili" odlagalište glomaznog otpada. Put do logora s promjenom nadmorske visine od, po mom osjećaju, 700m je bio dosta pustolovan. No ono što me tada u azilu čekalo ne može se ni približno opisati riječima. Kao prvo smo istovarili hranu, a zatim ostale stvari - iz mog Volva u Sandrin "hvatač pasa".

Futterspende

Sandra Sambrailo je duša skloništa i vođa čopora od skoro 400 - u riječima četiri stotine - pasa.

Prijateljska dobrodošlica od Sandre

Mene je na putu prema skloništu pozdravilo oko 40 pasa koji su bili slobodni i došli k meni. Lijevo i desno u velikim ograđenim prostorima su bili ostalih 350 pasa, od kojih je većina isto dobila slobodan pristup meni. Svi psi znatiželjni, prijateljski, neki malo plašljivi, ali ni jedan agresivan. I kada sam ušao u jedan od ograđenih prostora su mi samo prijateljski raspoređeni psi došli u susret.

40 von 384 ...

Ova atmosfera sa toliko prijateljskih životinja i ja usred toga je za mene bio ogroman doživljaj. Samo za to bi se dugačko putovanje isplatilo. Ali Sandra treba gotovo sve - kao prvo agregat za struju (2-3 kw). Tamo visoko na brijegu nema ni vode ni struje. Pogotovo sada kada dani postaju sve kraći mora postojati mogućnost osvjtljenja prostora. Sada

Sandra i jedan dobrovoljac hodaju uokolo sa svjetilkama za rudare. Prostor je smješten oko jedne stare tvrđave iz 18. stoljeća - 10 km izvan Dubrovnika. Sandra tamo radi već 10 godina - bez odmora ili ijednog slobodnog dana - od 5:00 ujutro do 21:00 ili 22:00 navečer. Zato si je poželjela rabljenu kamp-prikolicu. Kod toliko pasa može uvijek doći do teških konflikata s povredama - rizik minimalizira kroz što više prisutnosti. Svi psi su joj predani. Proveo sam još cijelu večer tamo i imao stvarno jedinstvene doživljaje sa tolikim psima. Problemi su organizacijske i financijske prirode. Zimi psi trebaju više hrane - doduše nema snijega, ali vrlo hladna bura troši energiju.

Psi su svi čipirani, cijepljeni protiv bjesnoće (štenci dodatno četverostruko) i 70% je kastrirano. Kod troškova grad nije sudjelovao. Sandra je za cijepjenje uzela kredit.

Hrana: 200 kg (20 vreća po 10 kg Bellosan, jedne poljske firme koju Lidl ima u asortimanu) treba svaki dan. Vreća košta 50 HKN, to je oko 7 Eura. Samo to su već troškovi za hranu od 140 Eura na dan kada nema donirane hrane. Moj tovar koji sam dovezao iz Lidla je taman bio dovoljan za jedan dan.

Vrlo ugodan smještaj kod Sandrine prijateljice blizu Dubrovnika. Tamo smo se još kasno navečer našli i porazgovarali. Sandra me zamolila napisati jedno ozbiljno pismo gradonačelniku Dubrovnika.

07.10.

Ujutro sam se još jednom odvezao do skloništa, malo pomogao i napravio seriju slika. Vrijeme postaje neugodnije.

Popodne sam se našao s jednom studenticom u Dubrovniku. Ona je iz Münchena, roditelji su joj Hrvati. Napravila je film o skloništu i htio sam saznati možemo li tamo zajedno pomoći. Ona je prilično angažirana mlada žena koja sigurno može pomoći. Postoji puno ideja, npr. mora se napraviti web stranica, pse se mora slikati, opisati i ponuditi preko interneta. To se za sada događa samo preko Facebook-a. Oko 180 pasa je prošle godine udomljeno. Možda se sklonište može koristiti i za turiste, za male odabrane grupe, jer tko je već doživio stajati / hodati između 50-100 pasa i promatrati njihove interakcije. Doživljaj koji se ne može tako lako ponoviti.

08.10.

U Cavtatu, Hotel Croatia, ponovo uspostavio stare kontakte u nadi da će od tamo jednom doći potpora.

Od podneva do oko 19:00 sati ponovo pomogao Sandri u skloništu. Ovaj puta su otvorena vrata jednog čopora od oko 100 pasa - vrlo impresivno. Svi žele istovremeno k posjetitelju - nije bilo svađe, samo beskonačno naguravanje i lavež - nakon 10 minuta sve je opet bilo normalno. Za prijatelje životinja poput mene, koji razumiju i govor pasa, jedinstven događaj. Psi su dolazili i odlazili (doze nježnosti su vrlo tražene). Napraviti ću posebno izvješće o skloništu.

Ova panorama budi žudnju

09.10.

Skicirao pismo gradonačelniku Dubrovnika (Sandra me zamolila da to učinim) i još jednom posjetio sklonište i oprostio se od svih dvo- i četveronožnih prijatelja. Napravio sam ukupno 240 slika skloništa.

10.10.

Vožnja natrag prvo do Vrane - možda još ipak možemo iznenaditi Erstića. Posjetio simultanu prevoditeljicu u Biogradu. Ona će prevesti pismo gradonačelniku Dubrovnika. Na povratku u Vranu posjetio rodno mjesto generala Gotovine (sada sjedi u pritvoru u Haagu). Pakoštane je malo, prijateljsko mjesto s lukom, dobro za provesti godišnji odmor.

11.10.

Nažalost ne. Erstić je prijepodne bio odsutan. A ja sam morao krenuti jer sam još istog dana htio stići u Lovran kod "Lunje i Maze". Dakle nisam mogao čekati do popodneva. I dalje ću prijavljivati ove ilegalne akcije u objavljenom azilu u Benkovcu i Erstića ću dosegnuti otvorenim pismom preko Facebook-a.

12.10.

Napisao izvješća, obavio pisanje e-maila i malo se odmorio - skupljao snagu.

13.10.

Posjetio prijavljeno (odobreno) sklonište za životinje u Liču, 40 km južno od Rijeke. To je bio moj drugi posjet tamo nakon što sam već u travnju službeno bio tamo. Pisao sam veterinarskoj inspekciji u Rijeci i zamolio da me najave. Na to nisam dobio odgovor. No zaposlenik je bio informiran i dobro je obavio svoj posao. Sve je bilo vrlo čisto, psi su dobro izgledali, nisu bili plašljivi ili agresivni. I mačke su bile uredno smještene. Tok informacija očito funkcionira. Prilično je zanimljivo kako je moj posjeti doveo do tako puno aktivnosti. Opisi od tamošnjih volontera su u prošlosti zvučali lošije nego to što sam ja vidio. Mi ćemo to i dalje promatrati. Unatoč svemu sklonište nije dovoljno dobro za odobrenje jer važni uvjeti nisu ispunjeni. Tako nema karantene za mačke, temperature u zgradi su puno preniske i pogotovo za bolesne mačke ne mogu se povisiti. Nedostaje prostor za istrčavanje pasa. Životinje se udomljavaju preko jedne udruge. Kritično izvješće o mom posjetu sam već poslao nadležnoj veterinarskoj inspekciji u Rijeci s kopijama Ministarstvu poljoprivrede i vlasniku skloništa.

Popodne sam dao dugi interview jednom novinaru Novog Lista. Novinar se zalaže za zaštitu životinja i nadam se da će veće dijelove našeg razgovora i objaviti.

U kasno popodne posjetio sklonište za mačke "Lunjo i Maza". To stvarno dobro izgleda - primjeti se da se ljudi koji se razumiju u mačke tamo angažiraju. Tu i tamo preuzmu i pse, trenutno 2 štenca i jedan stariji pas koji mirno šeta među mačkama.

14.10.

Krenuo na put natrag. U Kössenu/Tirol napravio pauzu i posjetio Toma kojeg sam prije godinu dana spasio iz Pule i koji je sada našao ugodan dom. Daljnji put prema Münchenu i noćenje kod prijatelja koji su isto članovi naše udruge. Bili su impresionirani slikama iz skloništa u Dubrovniku.

15.10.

U kasno popodne dolazak doma nakon 4.200 km.

Daljnje slike se mogu naći u "Galeriji".

Volker Fritze